

Sygn. akt VI U 1833/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2015r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 29 maja 2014r., znak: (...)

w sprawie: A. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę wojсковą

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu A. K. prawa do renty inwalidzkiej wojсковej w związku ze służbą wojсковą.

Organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 29 maja 1974 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojсковych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2002 r, Nr 9, poz. 87 ze zm.) oraz orzeczenie Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 26 maja 2014 roku, która nie stwierdziła u ubezpieczonego występowania niezdolności do pracy powstałej w związku ze służbą wojсковą .

Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony. Wskazał, że w okresie od dnia 1.08.1988 r. do 31.03.2014 r. nadal leczy się w związku ze schorzeniem w postaci padaczki pourazowej a jego stan zdrowia nie uległ poprawie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się ponownie na okoliczności przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony A. K. od 1.08.1988r. do 31.03.2014r. uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojсковą.

Zaskarżoną decyzją pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wojskowej renty inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową, powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 26 maja 2014 roku, która uznała, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy.

Ubezpieczony z zawodu jest z zawodu elektromechanikiem ostatnio wykonywał zawód montera podzespołów elektronicznych.

okoliczności bezsporne

W celu weryfikacji ustaleń dokonanych przez organ rentowy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa w celu ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonego czyni go częściowo lub całkowicie niezdolnym do pracy w związku ze służbą wojskową.

Biegły neurolog w opinii z dnia 10.11.2014 r. analizując dokumentację medyczną oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego wskazał, że 19.08.1988 roku podczas pełnienia służby wojskowej doznał on urazu czaszki. Od tego czasu był leczony z powodu padaczki pourazowej pod postacią napadów częściowych złożonych. Biegły podkreślił, że ubezpieczony jest pod opieką Poradni Przeciwpadaczkowej i od roku nie dostawał leków przeciwpadaczkowych, w roku 2014 nie zanotowano napadów padaczki.

Biegły wskazał, że badanie EEG z dnia 21.12.2001 roku nie wykazało nieprawidłowości, brak późniejszych wyników EEG w dokumentacji medycznej powoda a obecnie w badaniu neurologicznym stwierdzono kontakt słowny logiczny, niewielkie spowolnienie, bez objawów rozciągowych i oponowych, od strony nerwów czaszkowych bez nieprawidłowości, bez niedowładów, odruchy P=L, objawy patologiczne ujemne obustronnie, bez cech dysmetrii, drżenia wyciągniętych w pozycji Rombega dłoni, zmniejszające się przy odwróceniu uwagi, bez zaburzeń równowagi. Cechy labilności emocjonalnej. Sprawność ruchowa zachowana.

We wnioskach opinii biegły uznał, że obecnie brak wskazań do uznania ubezpieczonego za osobę niezdolną do pracy. Biegły wskazał, że padaczka jest chorobą, charakteryzująca się zaburzeniami napadowymi i często brakiem nieprawidłowości w badani neurologicznym, głównymi przyczynami do uznania ubezpieczonego za osobę chorą na padaczkę jest dokumentacja z Poradni Neurologicznej, odzwierciedlająca przebieg choroby i leczenia oraz aktualny obraz EEG lub video-EEG, dokumentujący zmiany napadowe. Brak aktualnej dokumentacji medycznej oraz niezgodności informacji, uzyskanych od powoda z zawartymi w aktach sprawy, skłoniły biegłą do takiej opinii i zasugerował zasięgnięcie opinii biegłego z dziedziny psychiatrii.

-dowód: protokół oraz opinia biegłego k. 31-32 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią ubezpieczony wniósł do niej zastrzeżenia, podnosząc, że badanie przez biegłego trwało bardzo krótko i wniósł o przeprowadzenie ponownego badania oraz o przebadanie przez psychiatrę.

Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej w składzie zespołu poszerzonym o lekarza psychiatrę.

W opinii uzupełniającej biegły neurolog- po ponownym zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, wyjaśnił, że standardowe badanie neurologiczne przeprowadza się przy pomocy młotka neurologicznego i zawiera sprawdzenie odruchów z kończyn metodą uderzenia młotkiem w ścięgno mięśnia, odruch z którego chcemy wywołać. Pozycja z wyciągniętymi kończynami górnymi oraz dotknięcie palcem nosa należą do prób zborności służą do wykrycia zaburzeń równowagi. Prośba o liczenie i literowanie słów służą do wstępnego wychwycenia zespołów otepiennych, dokładniejsza diagnostyka których należy do psychologa i psychiatry. Biegła ponownie wskazała, że u pacjentów z padaczką najczęściej w badaniu neurologicznym nie stwierdza się nieprawidłowości. Więc decydującym dowodem przy sporządzaniu opinii są wyniki badań EEG, a przede wszystkim dokumentacja medyczna, odzwierciedlająca częstość wystąpienia napadów, ich typ oraz informacje dotyczące leczenia. W razie potrzeby przy braku postępów leczenia badania EEG są cyklicznie powtarzane. Biegła powołała się na ostatnie badanie EEG, dołączone do akt które

było przeprowadzone w 2001r., fakt ostatniej kontroli neurologicznej w 2012 roku i zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 25.02.2014r., wystawione przez dr. J. R. z którego wynika, że w dacie wystawienia zaświadczenia nie występują u powoda napady, a leków p/padaczkowych pacjent nie bierze.

Biegła podkreśliła, że obecnie padaczka w dużej części przypadków (wg aktualnego piśmiennictwa 65%) jest chorobą uleczalną. Przy braku napadów i poprawie zapisu EEG lekarz prowadzący podejmuje decyzję o zejściu z leków. W takiej sytuacji pacjent uważa się za zdrowego (przy braku innych objawów neurologicznych) i nie ma ograniczeń w życiu codziennym. Natomiast przy zbieraniu wywiadu przez lekarza zawsze notuje się, że był on leczony z powodu padaczki w przeszłości.

-dowód: opinia uzupełniająca z dnia 28.02.2015 r. k. 54 akt sądowych

W opinii z dnia 21.05.2015r. biegły psychiatra po analizie dokumentacji medycznej i badaniu psychiatrycznym ubezpieczonego stwierdził, że ubezpieczony nie jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy z powodu schorzeń natury psychicznej powstałych w czasie pełnienia służby wojskowej lub w ciągu 3 lat od zwolnienia ze służby. Biegły podzielił orzeczenie lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej ZUS. Zastrzeżenia ubezpieczonego zawarte w piśmie procesowym z dnia 5.12.2014r., a w szczególności dokumentacja medyczna załączona do wspomnianego pisma nie dowodzi występowania u opiniowanego zaburzeń psychicznych istotnych klinicznie. Lekarze leczący i opiniujący ubezpieczonego nie rozpoznali u niego zaburzeń psychicznych. Biegły kategorycznie stwierdził, że nie rozpoznaje u opiniowanego obecności zaburzeń, w szczególności schorzeń psychicznych powstałych w czasie pełnienia służby wojskowej lub w ciągu 3 lat od zwolnienia ze służby.

-dowód: protokół oraz opinia biegłego z dnia 21.05.2015 r. k. 70-72 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią uzupełniająca ubezpieczony ani pozwany organ rentowy nie wnieśli do niej zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Sąd podzielił opinie wydane przez biegłych sądowych uznając, iż są one wnikliwie i wyczerpujące. Opinie zostały oparte na starannej ocenie dokumentacji lekarskiej oraz wynikach badań przedmiotowych. Opinie biegłych (podstawowa i uzupełniająca) zostały szczegółowo uzasadnione, a ponadto wnioski w nich zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli(w składzie zgodnym z wnioskami ubezpieczonego) są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego (istniejącym i sugerowanym przez ubezpieczonego). Stanowisko swoje biegli fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów wedle własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - waząc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak wynika z akt emerytalno - rentowych ZUS ubezpieczony w okresie od dnia od 1.08.1988 r. do 31.03.2014 r. roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową. Ubezpieczony nie zgłosił zastrzeżeń do opinii uzupełniającej lekarza neurologa ani do opinii wydanej przez lekarza psychiatrę.

Sąd w całości podzielił wnioski wynikające z przedłożonych opinii biegłych. Podkreślić trzeba, że ubezpieczony nie zakwestionował opinii uzupełniającej wydanej przez biegłego neurologa ani opinii psychiatry. W tym stanie rzeczy w przekonaniu Sądu nie zaszły podstawy do powołania kolejnego zespołu biegłych. Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 15 lutego 1974r. (sygn. II CR 817/73), iż do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999r. sygn. II

UKN 96/99, z dnia 6 marca 1997r. II UKN 23/97, z dnia 21 maja 1997r., II UKN 131/97, z dnia 18 września 1997r., II UKN 260/97). Dowód ten, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002r. V CKN 1354/00).

Zgodnie z treścią przepisu art. 30 ust. 1 w/w ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych: renta inwalidzka przysługuje inwalidzie wojskowemu, tj. żołnierzowi niezawodowemu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidztwa (został uznany za niezdolnego do pracy) wskutek inwalidztwa powstałego w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju lub w ciągu trzech lat od zwolnienia z tej służby, jeśli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów uznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

W zależności od przyczyny powstania inwalidztwo może pozostawać w związku ze służbą wojskową albo bez związku z tą służbą (art. 31 w/w ustawy).

W razie ustania prawa do renty inwalidzkiej z powodu braku inwalidztwa prawo do tej renty powstaje ponownie, jeżeli ponowne inwalidztwo powstało wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w związku z kalectwem lub chorobą, które uzasadniały poprzednio prawo do renty (art. 52 w/w ustawy). W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio: art. 12-14, 70, 74, 83, 88-93, 102, art. 103 ust. 3, art. 107, 107a, 114 i 126-144 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art.62 ustawy).

W myśl art. 12 cyt. wyżej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji (pkt 1); możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (pkt 2).

Skoro opinia biegłych, której ubezpieczony nie podważył skutecznie w toku postępowania przed Sądem nie wykazała istnienia u ubezpieczonego niezdolności do pracy w rozumieniu cytowanych wyżej przepisów, brak było podstaw do uwzględnienia jego odwołania.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie przepisu art.477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSO Ewa Milczarek